

og Gyldighed dog vel ikke kan være almen. Jeg vil ogsaa gerne sige, at jeg tror, at en elastisk Ordning sikrer langt mere mod et voldsomt Brud end et saadant stift System, som herved tilstræbes ad Lovgivningens Vej.

Jeg har med disse Bemærkninger ingenlunde villet sigte til den aktuelle foreliggende Krise, der maaske kan gøre disse Problemer aktuelle, før vi ved af det. Jeg taler ganske principielt i denne Forbindelse; men navnlig i Anledning af Bemærkninger, fremkomne fra anden Side om, at det maatte være naturligt at gennemføre 8 Timers Dagen nu, da Industri og Haandværk ikke kan beskæftige Arbejderne alle Dage i Ugen, vil jeg gerne have Lov til at protestere mod en saadan Tankegang. Thi hvis man gaar til Bunds i den nuværende Krise, vil man finde, at det netop er Produktionsfordyrelsen, der er Kræftskaden i den hele Elendighed; denne er ikke mindst et Udslag af, hvad netop 8 Timers Dagens Indførelse har paalagt Produktionslivet af enorme Byrder, baade direkte og indirekte.

Det er beklageligt, at vore hjemlige Arbejderførere ikke har samme Mod som den engelske Minearbejder-Sekretær Hodges, der paa den for nylig i London afholdte Arbejderkonference tillod sig at erklære, at Arbejderne ogsaa havde deres Skyld i den øjeblikkelige Misère, idet Forholdene vilde have ligget noget anderledes, hvis de havde opretholdt den gamle Arbejdsydelse. Det er jo overhovedet Arbejdsydelsen, Arbejdsintensiteten, der er det afgørende i dette Forhold. Jeg vil gerne fremholde det fremfor den mere teoretiske — jeg kan vel ogsaa sige — mere overfladiske Betragtning, som den sidste ærede Ordfører anlagde overfor disse Begreber. Det er for mig et nyt Bevis paa, at man fra visse Sider her i Samfundet mere lægger Vægten paa smukke Rammer end paa det Indhold, hvis Talsmand jeg gerne vilde være. Men hvis man i vort Land ikke finder dette Mod, eller Lysten til disse Betragtninger, hos det socialdemokratiske Parti, vil det i alt Fald være en Kendsgerning, at man finder en stor og særdeles nøgtern Forstaaelse baade af Arbejdslovens og Arbejdstidens Problemer hos den enkelte menige danske Arbejder.

Naar man nu ser paa Spørgsmaalet om den foreliggende Konventions Ratificering rundt om, kan man just ikke paastaa, at den gaar en Sejrs gang. Det forekommer mig, at Ordføreren for Socialdemokratiet saa noget vel teoretisk paa For-

holdene og noget foregreb Begivenheder, der endnu ikke er indtruffet, idet der selv i Lande, hvor 8 Timers Dagen er indført ved Lov, er meget stærk Modstand mod at ratificere denne Konvention. Det skyldes ofte, at denne Konvention gaar videre end de Love, man har, navnlig ved at indeholde en detailleret Angivelse af, hvilke Industriegrene den skal komme til Anvendelse overfor. Dette plejer ellers at være forbeholdt Administrationerne rundt omkring at afgøre, og man forstaaer, at en saadan Overdragelse til Administrationen af denne Myndighed formaar at give den fornødne Elasticitet, den Afvejning af de forskellige særlige nationale Faktorer, som maa og bør finde Sted.

Men naar man taler om Ratifikationen, maa man yderligere huske, hvad ogsaa den ærede Ordfører for Venstre (Søren Qvist) gjorde opmærksom paa, at der er visse Stater, der overhovedet ikke har deltaget i denne Konference, og at der er visse Stater, saaledes som jeg nævnte, der tog Forbehold straks. Saaledes var Amerika ikke repræsenteret, en vis ironisk Skæbne i Betragtning af, at det dog var fra dette Land, Initiativet til hele dette Arbejde var udgaaet. Ej heller Tyskland deltog. Sydamerika, Japan, Britisk Indien, disse Lande, som vi ikke mindst gennem de fortrinlige Fremstillinger fra det ærede Medlem Hr. Fraenkels Side har hørt skildret som vordende haarde Konkurrenter til Europa, har sikret sig Undtagelser fra disse Bestemmelser i selve Konventionen. Japan har særlig Ret til en Arbejdstid paa 57 Timer om Ugen, i Landets Hovedindustri, Silkeindustrien, endda mere. Lignende Forhold gør sig gældende i Britisk Indien. Alene af disse Grunde, alene af Hensyn til Japan, Britisk Indien og andre asiatiske Lande kan man forudsige, at de Forenede Stater, selv om de en Gang vil tiltræde Folkeforbundet, vil være særdeles varsomme med Hensyn til 8 Timers Dagens Lovfæstelse.

Men, som sagt, Ratifikationen støder endog paa Modstand, hvor man skulde tro, at den var en ren Formssag. I England og i en Række engelske Stater er der overhovedet endnu ikke skredet til Lovgivning. I Frankrig er man mest optaget af at studere, hvorledes Lovgivningen har virket. Det samme maa siges at være Tilfældet i en Række andre Stater. Helt afskaaret fra at ratificere er Tyskland, hvor dog 8 Timers Dagens Indførelse ved Lov som bekendt var en af Revolutionens første Gerninger; men det vil samtidig være kendt, at Ar-